

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **ZIMBO CZECHIA s. r. o.** se sídlem v Praze, Na Zátorách 8/613, právně zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Šaldova 466/34, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy** (dříve Státní veterinární správa), se sídlem v Praze 2, Slezská 7, o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011 - 2, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 1. 3. 2012 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Kraj

Vysočina ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/3/KVSJ, kterým bylo rozhodnuto postupem podle ust. § 53 odst. 7 zákona číslo 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon) ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „veterinární zákon“) o uložení pořádkové pokuty ve výši 50.000 Kč žalobci za porušení povinnosti kontrolované osoby stanovené v ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona. Toto rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno. Žalobkyně se dále domáhala přezkoumání rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2001, č. j. SVS/5522/2011-2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti oprávněnému rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/4/KVSJ, kterým bylo rozhodnuto podle ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) o opravě shora citovaného rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina ze dne 23. 11. 2011, č. j. 2011/3613/3/KVSJ. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno.

[2] Vzhledem k tomu, že žalobou napadená rozhodnutí Státní veterinární správy mají odlišnou povahu (v případě druhého žalobou napadeného rozhodnutí Státní veterinární správy jde o rozhodnutí odvolacího orgánu proti oprávněnému rozhodnutí vydanému podle ust. § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti a je možné jej po vyčerpání řádných opravných prostředků napadnout samostatnou žalobou), dospěl soud k závěru, že v žalobě jsou uvedeny věci, jejichž spojení je nevhodné a bude proto o nich rozhodovat v samostatném řízení. Postupem podle ust. § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bylo proto výrokem pod bodem I. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2014, č. j. 30 A 26/2012 – 105, rozhodnuto o vyloučení části žaloby směřující proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011-2 k samostatnému řízení. Citovaným rozsudkem bylo výrokem II. rozhodnuto o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011.

[3] O odvolání žalobce v předmětné věci sice rozhodovala Státní veterinární správa, její působnost coby odvolacího orgánu však přešla od 1. 1. 2012 na Ústřední veterinární správu Státní veterinární správy (viz zákon č. 308/2001 Sb., kterým byl novelizován veterinární zákon), která je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem (§ 69 s. ř. s.).

II.

Obsah napadeného rozhodnutí

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaného došlo k zamítnutí odvolání žalobkyně proti předchozímu prvostupňovému oprávněnému rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/4/KVSJ, kterým bylo podle ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) rozhodnuto o opravě usnesení téhož správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/3/KVSJ, kterým byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 50 000 Kč. Rozhodnutí o uložení pokuty vykazovalo vady v psaní, zřejmé nesprávnosti, které byly opraveny shora citovaným oprávněným rozhodnutím. Rozhodnutí o uložení pokuty totiž obsahovalo ve výroku zjevnou nesprávnost, týkající se doby spáchání pořádkového deliktu a v 9. odstavci odůvodnění v poslední větě byla na konci zjevně nesprávně dvě slova, nedávající smysl. Opravné rozhodnutí pouze formálně odstraňuje chyby (zjevné nesprávnosti)

v písemném vyhotovení rozhodnutí, proto již z povahy věci nemůže upravovat, či jakkoliv věcně měnit opravované rozhodnutí. Týká-li se oprava i výroku rozhodnutí, lze odvolání proti oprávněnému rozhodnutí odůvodnit zásadně jen tím, že nejsou splněny předpoklady pro vydání, tedy, že zde není důvod k opravě, jelikož to, co je opravováno, není chybou v psaní, počtech ani jinou zřejmou nesprávností; nic takového žalobce nenamítal.

III. Obsah žaloby

[5] V žalobě ze dne 1. 3. 2012 žalobkyně zcela jednoznačně uvedla, že žalobou žádá o přezkum zákonnosti obou shora již citovaných rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, přičemž uvedla, že žalobou jsou obě rozhodnutí napadána jako celek. Vůči uvedeným rozhodnutím byly uplatněny následující žalobní body. Žalobkyně namítala, že v doručovaném napadeném rozhodnutí Státní veterinární správy nebyly splněny zákonné náležitosti prokazující, zda bylo vydáno, podepsáno a vyhotoveno ve smyslu správního řádu osobou k tomu oprávněnou v zákonné formě. Nebylo tak najisto postaveno, zda se jedná o řádný právní akt Státní veterinární správy. Dále žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí Státní veterinární správy je vadné, neboť jím byla potvrzována správnost prvostupňového správního rozhodnutí, které však ve výroku neobsahuje dostatečně přesný popis tvrzeného stavu věci a vytýkaného pochybení, včetně rozhodných okolností. Jestliže se jedná o pořádkovou pokutu, je třeba tuto skutečnost ve výroku uvést, včetně stručného popisu skutkového stavu věci a slovní specifikace ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona. Žalobkyně se tvrzeného porušení zákona nemohla dopustit, neboť při zahájení kontroly veterinární inspektorka nepředložila písemné pověření k výkonu kontrolní činnosti na dané provozovně, které požaduje ust. § 9 zákona o státní kontrole. Názor správních orgánů, že se na orgány státní veterinární správy nevztahuje ust. § 9 zákona o státní kontrole, tudíž ani povinnost zakotvená v ust. § 12 odst. 2 písm. a) téhož předpisu (předložit při zahájení kontroly adresátu kontroly písemné pověření k ní), tedy že postačuje pouhé předložení služebního průkazu, je nesprávný. Inspektorka se dostavila vědomě pouze formálně, za účelem získání podkladů pro možnost udělení pořádkové pokuty, což dokládá i v protokolu zapsaný předmět kontroly „HACCP“, neboť HACCP má žalovaný orgán u sebe a není nutné jej kontrolovat na místě. Výkon státního dozoru mohl být vykonán pouze v případě, že by se veterinární lékař provádějící kontrolu prokázal pověřením, jak jej má na mysli ust. § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole. Žalobkyně dále namítala, že trvání na předložení písemného pověření není účelový ani obstrukční postup s cílem zabránit kontrole provozoven. Jedná se o nedoložené závěry. Pokud by předjímané nebezpečí porušení veterinární legislativy skutečně hrozilo, jistě by se orgány žalované v zájmu spotřebitele „přemohly“ a věnovaly by několik minut vystavení konkrétního písemného pověření. Pokud by se žalobkyně bála postihu, raději by předložení pověření nepožadovala, neboť za podobný postup od orgánu Státní veterinární správy dostává pokutu 50.000 Kč opakovaně, přičemž z přístupu žalované je vždy evidentní, že jistě právní argumentaci žalobkyně zamítne. Žalobkyně dále namítala, že provozuje po celém území České republiky desítky provozoven a na trhu je již dlouhou řadu let. Není známo, že by kdy z hlediska hygieny potravin a provozu měla problémy většího rozsahu. V napadeném rozhodnutí Státní veterinární správy je účelově a zkreslujícím způsobem popsána činnost žalobkyně, v rozporu se skutečným stavem věci vyznívá jako problematický subjekt, který měl a má opakovaně mikrobiologické problémy s potravinami. Bez bližšího vysvětlení je

argumentováno skutečnostmi starými několik let, ohledně soudů je opomenuto uvést, že jediný druh soudního řízení, ve kterém byla žalobkyně dosud neúspěšná, se týká právní otázky náležitosti značení potravin. Žalovaná opomněla zmínit, že v průběhu let musela vzhledem k důvodnosti právních tvrzení žalobkyně značný počet svých prvoinstančních rozhodnutí zrušit a že ve všech ostatních soudních sporech, vyjma jednoho, byla ve věcech úspěšná žalobkyně. Obecně platný postup všech orgánů státní správy při kontrole je zakotven v kontrolním řádu, který je součástí zákona o státní kontrole, přičemž výkon dozoru Státní veterinární správy není ničím jiným, než výkonem státní kontroly. Zákon o veterinární péči neobsahuje žádnou komplexní úpravu, kterou by bylo možné označit za speciální kontrolní řád. Žalobkyně dále poukázala na to, že se stávají případy, kdy dochází ke ztrátě či odcizení různých služebních průkazů a k použití padělků. Pouze předložením písemného pověření ke konkrétní kontrole je dána jistota, že se jedná o projev vůle státu, nikoliv jeho zaměstnance. Jestliže žádné ustanovení zvláštního zákona nestanoví, že služební průkaz inspektora je písemným pověřením k výkonu kontroly, nemůže bez zákonné opory takto postupovat ani orgán Státní veterinární správy. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 4 As 42/2004 – 87, týkající se úpravy kontrolní činnosti České inspekce životního prostředí. Žalobkyně dále namítala, že nespátňuje v zákonné úpravě překážku ke spojení probíhajících řízení o pořádkové pokutě. Státní veterinární správa nespojila uvedená řízení proto, aby mohla ukázat, že se žalobkyni vzdor nevyplatí a že za každou jednu provozovnu obdrží „v prvním kole“ pokutu 50.000 Kč a že se může, než ve věci bude vydáno pravomocné rozhodnutí soudu, připravit na stupňování v každém jednom případě, což pochopitelně může mít likvidační účinky. Obsah druhostupňových rozhodnutí dokazuje, že se jedná o rozhodnutí v podstatě identická, což je dáno tím, že rozhodnutí orgánu prvního stupně vypadají v podstatě stejně. Liší se jen daty provedení kontroly, místy, jmény inspektorů a zaměstnanců žalobkyně, což netvoří právní překážku pro spojení věcí. Po celou dobu žalobkyně zastává stejný názor, proto jsou její odvolací námitky z hlediska právních tvrzení totožné a řízení tak bylo možné spojit i v rámci odvolacího řízení a rozhodnout společně. O uvedené otázce mělo být rozhodnuto samostatně a ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Pokuta byla ukládána v rámci kontrolního řízení za účelem vynucení povinnosti jako pořádková (nikoliv jako pořádková v rámci správního řízení), byť na základě veterinárního zákona. Ze zákona o státní kontrole vyplývá, že náklady kontroly nese kontrolní orgán. Ve vztahu k pořádkové pokutě se správní řád použije pouze jako procesní předpis z hlediska náležitostí, nepoužije se však ustanovení o paušalizované náhradě nákladů řízení, které se váží k jinému typu řízení. Žalobkyně dále namítala, že je nepřipustné, aby v rámci jednoho státu při neexistenci vlastních zákonných kontrolních řádů orgány žalované a Státní zemědělské a potravinářské inspekce volily při sankcionování za stejný tvrzený delikt - neposkytnutí součinnosti - odlišný postup, kdy Státní veterinární správa sankcionuje právnickou osobu, Státní zemědělská a potravinářská inspekce osobu fyzickou - vedoucí provozoven, popřípadě zástupce. Žalobkyně závěrem žádala, aby jí uložená pořádková pokuta byla prominuta, respektive snížena na minimum, neboť ke vpouštění inspektorů žalované i bez písemného pověření došlo. Nejedná se však o změnu právního postoje, ale o pragmatický přístup, neboť Státní veterinární správa v rozporu se zákonem ukládané sankce neindividualizuje a nepřihlíží při ukládání pokuty k tomu, zda její postup nemá či nemůže mít pro adresáta postihu kupříkladu likvidační dopad.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný připustil, že na elektronické verzi rozhodnutí zaslané žalobkyni chyběl text „vlastní rukou“ nebo zkratka „v.r.“. Tento text tam však být ani neměl, neboť se nejedná o stejnopis rozhodnutí ve smyslu ust. § 69 odst. 1 správního řádu, nýbrž o jeho elektrickou verzi. Správní řád s elektronickým stejnopisem nepočítá, zná pouze elektronickou verzi rozhodnutí, která se doručuje účastníkům na žádost. Zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů však stanoví povinnost správních orgánů doručovat právnickým osobám rozhodnutí přednostně v elektronické podobě do datových schránek i bez jejich žádosti. Nehovoří však o elektronickém stejnopisu, ale o doručování prostřednictvím datové schránky, což je doručování elektronické a doručuje se tak elektronická verze rozhodnutí, nikoliv elektronický stejnopis. Výkladové nejasnosti ohledně toho, zda se jedná o elektrickou verzi rozhodnutí, či o elektronický stejnopis, nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí už proto, že u elektronické verze rozhodnutí podle § 69 odst. 3 správního řádu se text „v.r.“ nevyžaduje. Právní síla stejnopisů a elektronické verze je přitom stejná. Výrok prvostupňového správní rozhodnutí je dostatečně určitý, je nepochybně zřejmé, co bylo předmětem rozhodování, na základě jakého ustanovení právního předpisu správní orgán rozhodl. V průběhu správního řízení bylo najisto postaveno, že veterinární inspektorce nebyla poskytnuta nezbytná součinnost a pomoc, respektive jí při výkonu státního veterinárního dozoru nebylo umožněno provést kontrolu odběrem vzorků v provozovně žalobce. Tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty pořádkového deliktu podle ust. § 53 odst. 7 veterinárního zákona. Žalovaný vychází z judikatury, která přímo dopadá na činnost orgánů veterinární správy, z níž vyplývá, že veterinární inspektoři jsou pověřováni k výkonu státního veterinárního dozoru obecně a nemusí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole, nýbrž své oprávnění prokazují služebním průkazem. Jednání žalobce má obstrukční charakter. V minulosti probíhaly kontroly provozoven žalobce stále stejným způsobem, tj. na základě písemného pověření ve formě služebního průkazu, a to bez problémů a po jiném věcně prohraném soudním řízení začal žalobce vytvářet konstrukce o nutnosti předkládat vedle služebního průkazu ještě další pověření, přičemž nikdy nebyla vyjádřena ani nepatrná pochybnost ohledně osoby vykonávající státní veterinární dozor. Žalobce není dostatečně informován o jednotlivých druzích a formách státního veterinárního dozoru, své námitky vznáší zcela izolovaně jen ve vztahu k maloobchodní prodejně. Takový pohled je však velmi zlehčující a zkreslující, neboť dozor orgánů veterinární správy dopadá na mnoho dalších oblastí, kde se tvrzené představy žalobce objektivně nemohou uplatnit. Žalovaný dále odmítl zbývající žalobní námitky, v souvislosti s nimi především zopakoval argumentaci použitou v žalobou napadeném rozhodnutí.

V. Obsah procesního podání žalobce ze dne 10. 3. 2014

[7] V doplňujícím procesním podání (označeném jako replika k vyjádření žalované) žalobkyně setrvala na původně uplatněných žalobních bodech, doplnila argumentaci týkající se jí dovozované nutnosti předložení písemného pověření k provádění kontrolní činnosti. Uvedla, že při uložení pokuty nebylo přihlédnuto ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, zejména k polehčujícím okolnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně. Nespojením

řízení o více deliktech došlo k porušení zásady vyjádřené v ust. § 6 odst. 2 správního řádu, tímto jednáním je žalobkyně zbytečně zatěžována a vznikají jí další zbytečné výdaje. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, z něhož zejména vyplývá, že je třeba poskytovat záruky obviněnému v rámci deliktního řízení správního, podobně jako v trestním řízení soudním. Nově žalobkyně tvrdila, že jí měla být udělena buď úhrnná, popřípadě souhrnná pokuta za více těchto činů podle § 43 trestního zákona, nebo měla být odsouzena za pokračující protiprávní jednání podle § 116 trestního zákona. Nespojení věcí mělo vliv na výši udělené pokuty. Došlo tím k porušení ust. § 2 odst. 2, odst. 3, § 4 odst. 1, § 6 odst. 2 správního řádu. Státní veterinární správa při ukládání pokuty nebrala v úvahu důsledky, jaké může mít uložení pokuty pro podnikání žalobkyně (i když účastník řízení tuto námitku nevznese, správní orgán je povinen k těmto skutečnostem přihlížet z úřední povinnosti). Do března roku 2012 byly žalobkyni uloženy pokuty ze strany Státní veterinární správy vždy za stejné porušení týchž povinností, již v celkové výši cca 2.000.000 Kč. Celkové náklady pro žalobkyni jistě nejsou likvidační, ovšem nepochybně znamenají značný zásah do její majetkové sféry. Tyto skutečnosti nebraly správní orgány v potaz.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí Státní veterinární správy v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházejícího jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] K námitce nesplnění zákonných náležitostí pro správní rozhodnutí uvádí soud následující. Podle ust. § 69 odst. 1 správního řádu platí, že v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“, nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v.r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

[10] Z kopie napadeného rozhodnutí Státní veterinární správy v soudním spise předložené žalobkyní vyplývá, že žalobkyni byla zaslána elektronická verze rozhodnutí, v rámci níž je po dataci rozhodnutí uvedeno „doc. MUDr. M. M., Ph.D., ústřední ředitel, v zastoupení“. Ve správním spise se nachází písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí Státní veterinární správy, kde je namísto tohoto textu uvedeno: „Doc. MUDr. M. M., Ph.D., ústřední ředitel“, dále rukou napsaná zkratka v.z. a nečitelný podpis. Žalobkyně neobdržela stejnopis rozhodnutí, ale jeho elektrickou verzi, která byla doručena do datové schránky příjemce dne 30. 12. 2011, dne 2. 1. 2012 se přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 a 4 zákona č. 300/2008 Sb. a datovaná zpráva byla doručena.

[11] Podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu přitom platí, že písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil; správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky; nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám;

v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

[12] Žalobkyni bylo správně doručováno v souladu z výše citovaným ust. § 19 odst. 1 správního řádu a s ust. § 17 odst. 1 věta druhá a třetí zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění platném pro projednávanou věc. Podle ust. § 69 odst. 3 správního řádu platí, že pokud se na žádost účastníka má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka“ a dokument podepíše svým zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Na žalobkyni předložené kopii jí doručovaného rozhodnutí je dále uvedeno, že bylo digitálně podepsáno, za správnost vyhotovení odpovídá Bc. J. P., DiS. Uvedená kopie rozhodnutí obsahuje i slovní vyjádření otisku úředního razítka. Z této kopie vyplývá, že rozhodnutí bylo opatřeno elektronickým podpisem a vyhotoveno úřední osobou, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídala.

[13] Především je pak nutno konstatovat, že originál rozhodnutí založený ve správním spise obsahuje podpis oprávněné úřední osoby, což žalobkyně ani nerozporuje. Žalobkyně ani nijak neuvádí, jakým způsobem by měla být v souvislosti s uplatněnou žalobní námitkou dotčena na svých právech jakožto účastník řízení. Uvedené žalobní námitka není důvodná.

[14] Ostatní v žalobě uplatněné námitky nemohou být vzhledem k povaze přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného relevantní. Jak bylo shora již uvedeno, jedná se pouze o rozhodnutí o opravě předchozího správního rozhodnutí, resp. o na něj navazující druhostupňové odvolací rozhodnutí Státní veterinární správy. Prvostupňové správní rozhodnutí spolu s žalobou napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek, přičemž o opravě rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/3/KVSJ, bylo rozhodnuto postupem podle ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, podle něhož opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením proveden správní orgán, který rozhodnutí vydal; týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí; prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí; právo podat odvolání proti opravnému usnesení, anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

[15] Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, má opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, hmotněprávní účinky, nejedná se však o opravný prostředek a ani o nové rozhodnutí; jiné vady rozhodnutí, které nenaplní hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, mohou být též předmětem soudního přezkumu. Opravné rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba proti němu však je přípustná jen za podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků (tedy odvolání podle § 70 in fine správního řádu).

[16] V nyní projednávané věci žalobce uplatnil proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí odvolání a žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí o opravě rozhodnutí potvrdil. Jak dále vyslovil ve shora uváděném rozsudku Nejvyšší správní soud, smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení. Nejvyšší správní soud také poukázal na svůj rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007 – 142, v němž dospěl k závěru, že oprava zřejmých omylů a nesprávností ve smyslu ust. § 56 zákona o správě daní a poplatků umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správce daně ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb.

[17] Další žalobcem uplatněné žalobní body nezpochybňují zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného ve smyslu procesních mantinelů stanovených v § 70 správního řádu. Tyto žalobní námitky mohl žalobce namítat proti opravovanému rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/3/KVSJ, což také učinil a tyto námitky byly soudem vypořádány v rozsudku ve věci týchž účastníků vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 26/2012; rozsudkem ze dne 14. 3. 2014, č. j. 30 A 26/2012 – 105, byla žaloba proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011 zamítnuta, přičemž rozsudek nabyl právní moci dne 9. 4. 2014.

[18] Uplatněné žalobní námitky nebyly důvodné, soud proto žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

[19] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 5. 2014

Mgr. Milan Procházka

předseda senátu